

Chuyện Chúng Tôi

Nguyễn Danh Lam

Lũ chúng tôi bọn người tứ xứ kẻ chào đời bên sông Hậu, đứa chôn nhau mãi nẻo sông Trà, thế rồi chẳng biết do thiên địa chỉ giáo ra sao mà lục đục kéo nhau về hội chung một lớp. Cái tập thể lớp chúng tôi là một tập thể cực kỳ kỳ cục, ở chỗ nó được tạo thành bởi hai mươi hai phần tử đều thuộc phái "húi cua", hai mươi hai bờ ria đang kỳ đổ bộ xanh xanh trên mép, hai mươi hai giọng nói khều khào như vịt đục. Cái tập thể mà bạn khó có thể tin được là nó có mặt ở trên thế gian này. Ấy vậy mà buồn thay đó lại là sự thật! Chúng tôi chẳng có lấy một nang kẹp tóc nào để có thể đùn đẩy cho mọi công việc của phe áo dài, ví dụ như là lớp phó đời sống, lớp phó văn nghệ hay thủ quỹ chẳng hạn. Thế rồi chúng tôi lại phải phân công lấy với nhau và lo... hành chức. Thôi thì cứ tạm coi là ổn! Nhưng có một điều này thì phải đáng để nói là buồn thật: những buổi chiều ngọt ngào trên giảng đường, cả hai mươi cặp mắt chúng tôi chẳng có lấy một điểm nhìn tươi mát nào khác ngoài cái bảng đen khô khốc và cặp kính đậm đậm đến nặng nề trên mắt thầy giảng viên. Thế mà trong bầu không khí khô khốc ấy chúng tôi vẫn phải tồn tại và tồn tại cho hết năm năm chờ ngày mãn khóa.

Nhưng qui luật của Thượng đế bao giờ cũng có vẻ công minh, bù lại những thiệt thòi trên lũ chúng tôi có thể cho phép bộ đồ đã một tuần rồi chưa giặt vẫn được tồn tại trên người. Giờ giải lao 5 thẳng tùm lại truyền tay nhau một điều thuốc đen nhả khói mịt mù, nói chuyện tào lao và tuôn ra những tràng cười hô hô mà chẳng có lấy một ai để mà phải mắc cỡ.

Thuở ấy lớp tôi có một gã tên Xuân, lờ một vài thằng có đọc "Số Đỏ" của nhà văn Vũ Trọng Phụng nên dù tóc hấn chẳng có gì để lấy làm đỏ, chúng tôi vẫn kêu hấn là "Xuân tóc đỏ". Hấn học rất khá, và cũng phá hết sây.

Công việc mà chúng tôi thường xuyên phải thực hiện đó là hai bữa cơm hằng ngày của tụi sinh viên nội trú. Khi mà mái nhà ăn thôi bốc khói, tiếng cạo nôi quèn quẹt của mấy chị nuôi vang lên là lúc giờ ăn đã điểm. Ký túc xá rộn ràng bởi bản đồng ca của chén muống, tiếng hát, tiếng hò và rất khế mà bên ngoài chẳng ai nghe thấy là tiếng nhọt nhẹp của chiếc bao tử đói chẳng hện giờ. Tám thẳng chung nhau một cái bàn nhỏ nhỏ mà tâm điểm là xoong canh và chiếc rổ cơm ngà ngà nhiều lớp. Tám cái bụng rỗng được thể hiện bằng tám chiếc muống được đưa ra cùng một lúc. Bổng thẳng "Xuân tóc đỏ" đưa tay ngăn cả lũ lại, hấn héch mũi và cất giọng ồ ồ:

- Khoan! Khoan quý vị, trước khi nhập tiệc mời quý vị nghe tớ đọc một bài thơ khai vị đã chứ!

Tụi tôi cười nhìn nhau, mà thôi tạm coi cái thẳng mắc dịch này diễn trò gì đã nào.

Gã làm điệu bộ trang trọng hết như vị đại biểu chuẩn bị lên đọc báo cáo, khịt mũi, e hèm và không quên đưa tay xéch quần một phát. Sau một tràng dài nhái giọng kính thưa các loại kính, hấn đưa tay nôi canh trực chỉ và đọc:

*Nồi canh lèo đèo nước trong veo
Một ít cọng rau bé tẻo teo
Mỡ biếc theo làn hơi gợn tý
Thoáng hành trước gió khế đưa vào...
Lòng run, chân sụi, tiền không có
Mắt đóm hoa cà, túi móc meo
Bụng đói thôi đành ta nếm thử
Trời ơi, như nước lạnh ao bèo!*

- Ô, hỏ!

- Âu, ầu coi chừng kỷ luật hết tầu à nghe!

Chỉ một thoáng sau thôi, mặt, lật, cứng, mềm chỉ đều vô bụng hết chọi. Và thiệt chẳng hiểu vì sao mà "tác giả" bài thơ trên, ba mươi phút sau được Ban giám hiệu gọi lên nhắc nhở, vì đã xúc phạm danh dự chị nuôi(!)

Ba chén cơm buổi chiều chẳng hề nào bù lỗ được chỗ năng lượng đã tiêu hao cho trận bóng chuyền kế đó. Đêm hôm ấy tôi nằm nghe tiếng suối mơ róc rách chảy trong bao tử, mông lung nghĩ tới chuyện nhà, chuyện lớp và pháp phòng lo cho buổi kiểm tra Mỹ học sớm hôm sau. Trần trọc xoay người vỗ giấc chiêm bao, tôi bỗng giật mình nghe tiếng thằng Xuân bắt chợt cất lên ở giường bên:

- Ê, ê, tụi bay đã ngủ chưa đó? Dậy, dậy mau nói nè!

Tức khắc giường trên mười mấy mái tóc bù xù nhất loạt ngổng cổ thò ra khỏi mùng. Thì ra chưa thằng nào ngủ được cả! Tiếng thằng Ba Quảng Nam:

- Chi rửa mi, răng chưa ngủ rửa?

- Đói quá tụi bây, vô vườn cha Hùng bảo vệ bới trộm khoai mì luộc ăn tụi bay!

Mười mấy "tư tưởng lớn" đụng nhau cái "cốp", mười mấy cái bóng ở trần trùng trục nhất loạt vọt ra khỏi giường. Xuân tóc đỏ phân công:

- Tụi bây mở hé cửa thôi nghe, tắt hết đèn điện đi coi. Tau với Long phù hành động, Chí mên ngó chừng cha Hùng còn lại tụi bay lo lấy nước, nhen lửa và luộc.

Nhất loạt lại thi hành công vụ như thằng Xuân tóc đỏ chỉ đạo. Một thoáng sau, bó mì bự tổ chẳng được ném cái ịch giữa phòng. Cả lũ lom khom lột vỏ, và những chiếc miếng ứa nước miếng thì thâm bên đồng lửa bập bùng giữa phòng: Tiếng nước sôi ùng ục rồi tiếp là tiếng xèo xèo báo hiệu nồi khoai mì đã tới lúc thi hành nhiệm vụ. Một tờ báo chẳng hiểu từ xó nào lòi ra trải dưới đất, những miếng mì thơm khét, trắng như đùi gà luộc được trút xuống.

Mười mấy mái đầu tùm lại vừa nhai vừa thổi, chừng miếng mì đầu tiên vừa đặt bước vào thâm cung bao tử thì:

- Cộc... cộc... cộc!

Những tiếng gõ cửa lạnh lùng bắt chợt vang lên. Cả lũ ngơ ngác, sợ sệt nhìn ra cửa:

- Chết mẹ rồi, cha Hùng đi kiểm tra đêm. Sơ tán lẹ bớ tụi bay!

- Xuyt!

Bỗng thằng Xuân đưa tay chặn một ngón nơi miệng ra dấu và nó khe khẽ nói:

- Tụi bay cứ ngồi ăn bình thường, để tau ra coi sao.

Tụi tôi chết lặng nhìn theo nó. Mẹ kiếp sui tận mạng.

- Amen - Đà phạt - Lạy đức Ala!

Thằng Tình "cô đơn" lằm bằm khấn. Tụi tôi cười phì, sơ mì muốn tọc ra lỗ mũi. Thằng Xuân đang hoảng rút chốt cửa ló đầu ra:

- À, ha ha, hay quá anh Hùng hả? Vô đây, vô đây với tụi em cho vui!

Cửa mở, cha Hùng bước vô nheo mắt vì khói.

- Tụi bây mần cái chi mà khói dzữ dzậy?

Thằng Xuân giải thích:

- Dạ, thằng Ba mới ở dưới nhà lên mang theo một ít củ mì, đêm học bài đói quá, tụi em luộc ăn cho vui, anh vô cùng với tụi em đi, cha chả! Đêm nay trời lạnh thiệt anh đi tuần đêm thế?

Hắn nói một loạt, một lô lời nào cũng như nhúng mỡ rồi mới ra khỏi miệng. Cái thằng thiệt thông thái! Thế là lại thêm một cái đầu nữa vừa thổi vừa nhai, khi xong khoai mì mới đẩy bốc khói chỉ còn sơ sơ mấy khúc đầu mẩu là lúc ấm nước vừa sôi. Mấy chén cơm được huy động vào công việc uống nước, giữa đêm mà chuyện nổ in bấp rang. Cha Hùng húng chí, rút gói Đà Lạt thả ra giữa bàn, mười mấy điều thuốc được mời đỏ rực. Cha Hùng hả hê:

- Cha mẹ, nhà thằng Ba trồng khoai lớn dữ, bỏ thiệt là bỏ!

Tụi tôi đưa mắt nhìn nhau nín cười. Bỗng thằng Hòa xoa xoa hai tay vô nhau, làm in tụi thái giám lúc tâu vua chuyện gì, sau mười lần uốn lưỡi nó nói ngọt sớt:

- Anh Hùng à, mong anh thông cảm và thứ lỗi cho tụi em, đêm học bài xong đói quá, vừa rồi có lẽ ra xin anh ít củ mì vô luộc ăn, anh thấy đó...

Tụi tôi há hốc miệng nhìn nhau, chết cha chưa trời ơi cái thằng khùng! Chuyện đã xong mà hắn nói chi không biết nữa!

Ba mươi giây đồng hồ cho một khuôn mặt vừa kịp đuồn ra tí chút, cha Hùng chỉ biết nén mếu, vuốt giận cười xòa ra chiều dễ dãi:

- Thôi khỏi, không sao. Từ giờ nếu muốn lấy cứ ghé anh nói trước một câu, chớ khôn tụi lớp khác biết được làm theo thì kệt.

Cả lũ thở phào nhất loạt dạ ran...

Nguyễn Danh Lam
(GDAT - Daklak)